

Evangéliumi hírnök

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America.
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja.

JÉZUS mondá: "De engedelmeskennie kell az evangéliumnak minden pogány között." (Márk 13:10)

5 — 56
Szanyi Joseph
169 Hamilton St.
New Brunswick, N. J.

A VÁLASZTOTTAK ENGEDELMESSÉGRE

I Péter 1:2.

AZ EGESZ BIBLIANKON keresztül vonul a kiválasztás gondolata. Isten az övéit minden kórban kihívta és elválasztotta magának. Az üdvösség nem valami esetleges dolog, hiszen e világban semmi sem történik véletlenül. Még egy kis madárka sem eshet le a fáról, vagy a háztetőről a mennyei Atya tudta és akarata nélkül. Hogyan képzelheti tehát valaki, hogy a léleknek üdvössége, ami az emberi életben a legnagyobb és a legdicsőbb dolog, kiesik az Isten rendelkezésének köréből és tisztán mi-reánk emberekre és a véletlenségre van bízva. Így gondolkozni az embernek nem csak hogy méltatlankodás Isten szeretetével szemben, hanem egyenesen nagy bűn az Isten ellen.

Isten végtelen nagy irgalma őriz bennünket minden körülmények között. Kegyelmeből gondoskodik a mindennapi kenyerünkről és gondot visel a teremtetett állatokról: a mezei vadakról, csuszó-mászó állatokról. Az égi madarakról, stb. Hát a legnagyobb ajándékát; az üdvösséget ne biztosította volna az Ő gyermekeinek? Igen, testvéreim, Isten az övéit kiválasztja magának és az örök üdvösséget biztosítja gyermekei számára.

Azonban Péter apostol arra az oldalára is reá mutat az üdvösségnek, melynek mellőzésével üdvösség nincsen. Ez Isten akarata és szolgálata iránti engedelmesség a Lélek megszentelésében. Sokan élnek e világon olyan keresztyének, akik az ele-

ve elrendelés tanait emlegetik gyakran. Akik magukról azt hiszik, hogy Isten őket elválasztotta s abban a téveshitben ringatják magukat, hogy az üdvösség biztosítva van még akkor is, ha Isten akarata s szolgálata iránt engedetlenek. Sokan vannak olyanok is, akik vallásfelekezetük szertartásainak, törvényeinek betartásában hiszik az üdvösséget. Kik nem az Isten akaratát és az Ő iránta való engedelmességet, hanem a felekezetük rendszabályainak betartását keresik. Itt az ige a fő súlyt az Isten által kiválasztottaknál a Szent Lélek megszentelésében az engedelmességre fekteti. Az Ur Jézus és apostolai mindenütt arra tanítanak az Új Testamentumban, hogy csak azok az Isten által elválasztottak, akik neki viszont szeretettel engedelmeskednek.

Az üdvösség kérdésénél a legfőbb dolog nem az, hogy mit gondolsz te

kedves olvasóm, vagy mit gondolok én az üdvösség felől, hanem sokkal inkább az, hogy mit tanít az Ur, mit mond az Új Testamentum erről. A világ fiai, a hitetlenek saját maguk bölcsességére támaszkodnak. Saját gondolataik szerint élnek. Saját utain járnak s önmaguk bölcsességére támaszkodnak. Saját testi kívánságait szolgálják s nem törődnek azzal, hogy mit akar az Isten. Ezzel szemben a kiválasztottak folyton azt keresik és azt kérdezik imádságban is: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? S nem csak keresik és kérdezik, — mert olyanok is vannak, akik keresik és kérdezik — hanem minden erejükkel és minden áldozatukkal azon vannak s arra törekednek, hogy engedelmeskedjenek is az Isten akaratának.

Kész vagy-e te is erre? Aki engedelmeskedik, az van kiválasztva. Az ellentmond saját akaratának és a magasabb isteni akarat engedelmes szolgálja lesz!

—Emeritus.

A KERESZTSÉG FONTOSSÁGA

A konvención előadta Rev. Molnár Balázs.

A KERESZTSÉGET ma majdnem minden keresztyén egyházban, és — sok pogány vallásban is gyakorolják. Mindenki egy bizonyos mennyiségi fontosságot tulajdonít annak. Például a Római Egyház azt tanítja, hogy a keresztség nélkül senki sem üdvözülhet és igyekeznek a kis gyermekeket megkeresztelni, — amilyen korán csak lehet a születésük után, hogy ha esetleg meghalnak, el ne kárhozzanak.

Más válasfelekezetek is gyakorolják a gyermek keresztséget azért, — mert a keresztségben idvezítő képeséget hisznek. Ez által persze megtagadják azt, hogy hit által tartatunk meg; idvességünk nem abban van, hogy mi mit teszünk, hanem abban, hogy mit tett Jézus értünk.

Mi, Baptisták, és velünk más egyházak is, azt hisszük és tanítjuk a Biblia alapján, hogy a keresztség fontos, de annak fontossága a ke-

resztelendő — igazi őszinteségében van. A keresztelendő őszintesége nélkül, a kereszttség ki van téve annak a veszélynek, hogy pogány gyakorlat lesz és megközelíti a bűvészetet. Azért mondotta Jézus, hogy: először "tanítsatok minden népeket" és a keresztyénség kezdeténél azt találjuk, hogy akik "örömet vevék" az ígét és megtértek, azok megkeresztelkedtek. Ap. Csel. 2:41. Tehát fontos a kereszttség, de még fontosabb az, hogy kik keresztelkednek meg és hogyan?

Azt hiszem hogy, ha megfelelünk arra a kérdésre, hogy miért keresztelünk mi úgy, amint azt tesszük, t. i. alámerítés által, — megfelelünk arra a kérdésre is, hogy kik keresztelkedhetnek meg. Egy nyugalomba vonult prédikátor, a közel multban, egy pamflétát adott ki, aminek a címe: "Mennyi Viz?. Foglalkozik az alámerítés fontosságával. Azon iratnak a vázlatát fogom, részben használni. Ő azt mondja, hogy egy bizonyos pap a keresztsegről szóló prédikációjában, azt a megjegyzést tette, hogy: "mi soha nem hittük azt, hogy a keresztsegnak hatása attól függ, hogy mennyi vizet használunk?" Azt hiszem, mi is megegyezünk azzal a kifejezéssel. Az igazi hatása a keresztsegnak nem a víz mennyiségétől függ. A dolog sokkal mélyebbre megy annál.

I. Nem hogy mennyi viz, hanem hogy mennyi Biblia? Minden protestáns vallás azt mondja, hogy a Bibliában, sőt az Új testamentomban találja gyakorlatainak alapját. Akkor mi vezette a korai Baptistákat arra, hogy az alámerítkezést fogadják el keresztsegnak és gyakorolják azt, amint gyakorolta és tanította az első gyülekezet. Természetesen, a Biblia tanításának helyes magyarázata ez. Egy francia római katolikus író azt írja egyik könyvében, a János keresztsegről, hogy: "Mi nem tudjuk, hogy ő milyen módot használt, de valószínű, hogy a keresztelendő teljesen be lett merítve a vízbe, mert csak a 14-ik századbeli festményeken találjuk először, — hogy János edényből ontotta a vizet Jézus homlokára. Kétely nélkül, a régebbi szokás, alámerítés volt."

Ma nem sok tanult egyén van, aki

azt hinné, hogy az első keresztyéni korban, valami más volt alámerítés helyett.

Mit mond a Biblia? Márk 1:5:— "És kimegyen vala őhöz az egész Judeának tartománya, és a Jeruzsálem beliek, és mindnyájan megkeresztelkednek vala őtől a Jordán vizében, az ő bűneikről vallást tévén." A 9. vers pedig arról tesz bizonyosságot, hogy: "... Jézus megkeresztelkedék a Jordánban, Jánostól." És a 10 v. "És azonnal feljövén a vízből..."

Ezen Biblia verseket meg lehet sokasítani, amelyek mind arról tesznek bizonyosságot, hogy nem csecsemők keresztelkedtek és, hogy a kereszttség alámerítésben volt gyakorolva minden alkalommal. Sajnos, hogy a mi magyar fordítású Bibliánk nem helyesen hozza az eredeti kifejezést, a bibliai szertartásra vonatkozólag. Amint a Csopják Attila tv. is megemlíti a "Hol Van Megírva?" kiskönyvében: "A keresztelés szó eredetét valószínűleg attól a szertartástól kapta, hogy a római katolikus pap, a keresztelendő egyén homlokára keresztet rajzol."

Tehát: a "keresztelés" nem Jézus tanítása, sem nem a mi gyakorlatunk. Jézus azt mondotta, "tanítsatok minden népeket, "baptizo" — vagy "bemerítvén" "alámerítvén" őket az Atyának, Fiúnak és Szent Léleknek nevében. Tehát mi gyakoroljuk, amit Jézus tanított, de tévesen annak nevezzük, amelyre azt az emberi okoskodás elfordította. — Tehát nem az a fő, hogy mennyi viz, hanem mennyi a Biblia, vagy Krisztus szava.

II. Nem hogy mennyi viz, hanem mennyi jelentőség?! Mi mindnyájan tudjuk azt, hogy a Bemerítés egy jelkép, szimbólum. Itt hozzá tehetjük, hogy akik gyermekeket keresztelnek, sokkal többet látnak vagy képzelnek a keresztsegnben, mint jelképet. Ha jelkép, akkor... mért kell azzal annyira sietni, hogy a csecsemőket szentelik, hintik vagy locsolják vízzel? Minek a jelképe a bemerítkezés? Annak, hogy a bemerített egyén elhagyta régi, bűnös életét és új életre indult, amit Krisztusban megtalált. Pál apostol azt mondja Roma 6:3-4-ben: "Avagy nem tud-

játok-e hogy valakik megkeresztelkedtünk (baptizo: bemerítkezünk) a Jézus Krisztusba, az Ő halálába keresztelkedtünk — (merítkezünk) be? Eltemettettünk azért Ő vele együtt a kereszttség (alámerítkezés) által a halálba, hogy miképpen feltámasztatott a Krisztus a halálból az Atyának dicsőségére, azonképpen mi is új életben járjunk."

Jelkép, de elhatárolásnak és erről való bizonyágtételnek a jelképe. Csupán csak a bemerítkezés jelképezheti az eltemetést és feltámasztást. Aztán az alámerítkezés jelképezi Jézus Krisztus halálában és feltámasztásában való hitünket, amidőn arról bizonyosságot teszünk bemerítkezésünk által, amint azt tették... mindazok, akiknek alámerítkezésükről olvasunk a Bibliában. Csak ha ezt megteesszük, akkor mondhatjuk Pállal: "Mert, ha az Ő halálának hasonlatossága szerint ő belé oltatván, — vele eggyé lettünk, bizonyára, az Ő feltámasztásának hasonlatossága szerint is Ő vele eggyé leszünk." — Róma 6:5. Tehát nem az a kérdés, — hogy mennyi viz, hanem mennyi jelentőség?!

III. Nem hogy mennyi viz, hanem, mennyi engedelmesség? Mi Jézus Krisztusnak élünk és halunk. Ő a mi Mesterünk, tanítónk, példánk, a Megváltónk. Nekünk nincs arra jogunk, hogy más módot keressünk annak elvégzésére, amelyet Ő megparancsolt. Mi az Ő szavait nem akarjuk sem kikerülni, sem megkönnyebbiteni, sem megsemmisíteni. Ha Ő Clevelandba küld, mi nem állhatunk meg egy hozzánk közelebb eső városban azért, mert talán nekünk könnyebb, kényelmesebb volna, és azt mondani hogy elég addig jönni.

Mivel a bemerítkezés a keresztyén életnek a kezdete, igen veszélyes már a kezdeténél megváltoztatni a Mester parancsát. Eszünkbe jut Isten szava Sámuelen keresztül Saulnak: "az engedelmesség jobb vagy több az áldoztnál." Attól tartunk, hogy ha már keresztyéni életünknek a kezdetén letérünk a parancsolt iránytól, a helyes utról, — úgy járunk, mint Bunyan zarándokja, ... hogy teljesen eltávozzunk — Jézus Krisztus jelenlététől:

IV. Nem hogy mennyi viz, hanem,

mennyi szeretet Megváltónk iránt. Mi tudjuk azt, hogy sokszor a beme-
ritkezés mosolyt hoz sokaknak az
arcára. Egyeseknek nem méltósá-
gos. Sokaktól nagy bátorságot kö-
vetel. De gondoljunk Jézusra. Moso-
lyogtak Őrajta is, mikor a gunyoló-
dók nyála, az Ő vérével vegyítve,
folyt le az arcán. Nem volt az a je-
lenet méltóságos! Kacagtak, amikor
mezitelen teste, ott csüngött a ke-
reszten, mindenki láttára. Nem volt
az könnyű. Nagy bátorság kellett
ahoz, hogy letegye életét érettünk.
Nem gondoljuk, hogy igen kevés az,
amit Jézus kér tőlünk, hogy köves-
sük Őt a hullámsírba?

Eszünkbe jutnak Megváltónk sza-
vai: "Ha engem szerettek, az én pa-
rancsolatimat megtartsátok." és to-
vább: "Aki az én parancsolatimat
tudja és megtartja azokat az aki
szeret engemet, az én Atyám is sze-
reti azt, én is szeretem azt és ma-
gamat megjelentem annak."—János
14:15, 23. Tehát nem az a fontos, —
hogy mennyi víz, hanem hogy meny-
nyire szeretjük az Ur Jézus Krisz-
tust?! Szeretjük-e annyira, hogy a
parancsolatait megtartsuk?

Igen, fontos a Biblia szerint, a be-
merítkezés. Mi tudjuk azt, hogy a
külső szertartás elvégzése, magában
véve, nem használ semmit. Fontos,
hogy a beme-ritkező legyen Krisztus-
sal komoly közösségben. Mi üdvös-
séget nem a beme-ritkezésen keresz-
tül kapunk, az Isten ajándéka, a
Jézus Krisztusban való hit által. De
a hívő, vagy idvezült egyén, kell, —
hogy a beme-ritkezés jelképe által bi-
zonyságot tegyen az ő hitéről és ar-
ról, hogy ő tényleg meghalt a bün-
nek és eltemetett és új életre is
támadt. Ha benső változásról bi-
zonyságot tehetünk a külső jelkép
által, akkor a mi alámerítkezésünk
egyike a legfontosabb cselekedetek-
nek a mi keresztyéni életünkben!

Amerikai Magyar Baptista Női Konferencia

Elnök: Kurtz Lajosné, Passaic, N. J.

Tiszteletbeli elnök: Stumpf Árpádné,
Bridgeport, Conn.

Alelnök: György Istvánné, Bridgeport,
Conn.

Pénztáros-jegyző: Mrs. Stég M. K.,
Flushing, L. I. — N. Y.

KONVENCIÓI TAPASZTALATOK

SZÁSZ JÁNOS

A JÓ ISTEN gazdag áldásokat
tartogatott és nyújtott az AMB 49-ik
konvenciója részére, amit 1956 ju-
lius 11-15-ig tartottunk a Cleveland
West Sidei baptista templomban.

Amikor megérkeztem s a templom
előtt széttekintgettem, jóleső meg-
lepetés volt a nagyon régi templom-
nak megújított külseje. Olyan jól néz
ki, mintha a téglák megfiatalodtak
volna. Mikor pedig beléptem a nagy
templomba, szemet gyönyörködtető
és szívet örvendeztető tisztaság fo-
gadott. Ezen csodálkozni nem lehet,
amennyiben ennek a gyülekezetnek
székely góbé lelkipásztora van, Petre
Gábor személyében, akinek a veze-
tése mellett Istent szerető hívő szi-
vek munkája tette ezt a templomot
széppé és kedvessé a konvencióra.
Ahol a székelyek vesznek a kezükbe
valamit, ott a munkának menni kell.

Nem csak az épületek voltak szé-
pek és kedvesek, hanem a vendégfo-
gadó Testvéreink és barátaink is,
akik a nagyszámu delegátusok és
vendégek előtt szeretettel nyitották
meg házuk ajtait s nagyon jó lakást
biztosítottak részükre. Én a konven-
cióinkon mindig nyitott szemmel és
füllel járok, de panaszt senkinek aj-
káról nem hallottam. Ezuttal is kö-
szönjük a kedves vendéglátást.

A konvenciónk vezetése, tárgyalá-
sai kedves és keresztyénies volt. Há-
la Istennek, a magyar nyelvünket
használtuk s így mindenki mindent
jól megérthetett.

A pénztárosaink évi jelentése jó
érzéseket váltott ki a konvenció né-
pének szívéből. A könyvek rendben
vannak jó kezekben, hála érte Isten-
nek. Egy azonban mégis nyugtala-
nitott engem: A kül- és belmisszión-
kat nem támogattuk úgy, ahogy tá-
mogatnunk kellett volna. Ezt azért
említem meg, hogy a jövőben ne fe-
ledkezzünk meg arról, hogy ez a mi
nagy feladatunk.

A diakonusok konferenciája, amit
a prédikátorok bevonásával és tá-
mogatásával tartottunk meg péntek
d. u., igen jól sikerült. Előadónk
hozták a legjobbat. A hangulat ki-

tűnő volt. Ehhez hozzájárult a Kurtz
Lajos testvérünk pontos és ügyes ve-
zetése. Ezen a gyűlésen végre meg-
találtuk és hivatalosan elfogadtuk a
helyes nevünket: AMERIKAI MA-
GYAR BAPTISTA DIAKONUSOK
KONFERENCIAJA.

Ennek a konferenciának tagja
minden diakonus. Hivatalból tagja
minden egyes lelkipásztor, de tagja,
illetve támogató tagja lehet minden
Testvér. A tagságdíj egy évre egy
erős dollár. Ezt a pénzt misszióra
és betegek, szükségben levő Testvé-
rek megsegítésére használunk fel.
Testvérem, sorakozzál, légy tagja
ennek a szervezetnek s legkevesebb
egy dollárt, — de többet is küld-
hetsz — küld be a főt megnevezett
szent célokra. A tagsági díjak a dia-
konusok konferenciájának pénztáro-
sához, Szász János testvérhez kül-
dendő, kinek címe az Evangéliumi
Hirnökben megtalálható.

Sok fontos ügyet tárgyalt és sza-
vazott meg a diakonusok konferen-
ciája, amit majd mindenki olvashat
rövidesen a megjelenő jegyzőköny-
vünkben.

Még csak annyit említék meg,
hogy a vasárnap d. e.-i Istentiszte-
let, melyen nagyszámu testvérsereg
hallgatta az Ur szavait s melyen az
Ur Asztalához is járultunk, igen-igen
áldásos volt. Testvérem, ha szereted
a testvéri egységet s megakarsz erő-
södni lelki életedben, jelenj meg a
következő konvención. Ez az Isten-
tisztelet volt a konvenció fényes ko-
ronája! A messze nyugattól a kele-
tig terjedő államokban élő Testvé-
reink együtt egy közösségben élvez-
ték a mi érettünk is meghalt Krisz-
tusnak rendkívüli adományait.

Testvérem, bizva bizzál, vágyva
vágyakozzál a testvéri lelki közös-
ségbe, ahol a mi Urunk is jelen van.

A konvenció új tisztviselői:

Elnök: Rev. Bretz Emil, Cleveland, O.

Alelnök: Rev. Bikacsán Walter, New
Brunswick, N. J.

Jegyzők: Mrs. Louis Kurtz, Passaic, N.J.
és

Rev. Smidth Henry, Los Angeles, Ca-
lifornia.

Tiszteletbeli elnök: Rev. Vér Ferenc,
Dayton, O.

Evangéliumi Hirnök

GOSPEL MESSENGER

Published Semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
192 E. Exchange St. — Akron 4., O.

Editor — Szerkesztő:

Rev. PETRE M. Adalbert

943 Merrill Ave., Lincoln Park, 25.,
Michigan

Entered as second class matter at the
Postoffice of Akron, Ohio, under the
Act of March 3., 1879.

Accepted for mailing at the special
rate of postage as provided in Section
1103, Act of October 3, 1917

SUBSCRIPTION FEE:
\$3.00 per year.

Előfizetés — Címváltozás
erre a címre küldendő:

Mr. JOHN SZÁSZ

1619 Edward Ave., N. W. Canton 5,
Ohio

FÉLSZ A HALÁLTÓL?

Kétség kívül a félelmek királya a halál. Dicselkedhetik és gunyolódhatnak az Istentől elfordult ember azzal, hogy ő nem fél a haláltól, a lelke mélyén ott lappang az a lelkét és szívet gyötrő kérdés: de hátha, hátha mégis van mennyország és pokol. Hátha a halálon túl nekem is meg kell állni az Isten ítélő széke előtt s a világ gyönyöreire és élvezeteire ragaszkodó embert vajjon nem döbenti-e meg az a bizonyosság, hogy ez a pompás emberi szervezet egy-két maroknyi porrá omlik össze? Nem vigasztalás az, hogy fűben, fában, virágban, állatban s utánnunk jövő nemzedékben tovább élünk! Hová lesz az öntudat, az egyetlen és legfőbb érték e mulandó világon? Rettenetes, mikor fölkiált minden erejével a sir felé rohanó, kétségbeesett ember! Beszélhet a bölselet, mégis rut a halál, szépíteni nem lehet!

Ezzel szemben azonban a hit, az élő hit mégis beszél s áldott szava szent harangzugásként tulzengi a világ zürzavaros lármáját: "Nekem az élet Krisztus s a halál nyereség"! Minden emberé lehet ez a boldog bizonyosság. Csak az Ur Jézust s érdemét el kell fogadni s bűnös szívünket néki kell adni. És akkor a félelmek királyából részünkre kalauz válik, hogy átvezessen a Jordánnak a tulsó partjára: az örök életnek kikötőjébe, a mennyország gazdag és örök dicsőségébe. Remeg-

het a félénk erőtlen test az összeomlás gondolatára, a megváltott lélek akkor is érzi, hogy nem kell félni már miatta, mert

Van egy ország túl a vizen, amely olyan kedves nekem,

Hová egykor minden hívő bemegyén.

Egyenkint által vitetünk,

S ott mind boldogok leszünk; ha az öröm-harang zug majd minékünk.

ISTEN GONDOT VISEL

Tehetségem nem elég ahhoz, hogy leírjam a jó Istennek hozzám való atyai gondviselését. Különösen éreztem azt az elmúlt 20 évi betegségeim ideje alatt. Dacára, hogy igen-igen nagy szükség mutatkozott házunkban, mégis mindennap megáldott az Ur és kirendelte a napi szükségleteinket. Részünkre Istennek a legnagyobb áldása az volt, hogy Zoltán fiam, ki hosszú éveken keresztül folytatta tanulmányait, most e tavasszal megkapta orvosi diplomáját a McGill orvosi egyetemről.

Mikor fiam beiratkozott az egyetemre, csak annyi pénzünk volt, hogy az első évi tandíjat befizethette. Mikor azt kérdezte tőlünk: mi lesz azután, én azt feleltem: az Ur gondot visel. Abban az évben meghalt édesapja, kedves férjem s azért a teher még nagyobbnak mutatkozott, anynyival is inkább, mert én tehetetlen beteg asszony vagyok. De azt tapasztaltuk, hogy mire ismét fizetni kellett a tandíjat, a jó Isten mindig kirendelte azt fiam számára.

Eszembe jut Ábrahám felelete fia Izsák kérdésére:

"Az Isten gondot visel, édes fiam". S mikor tapasztaltuk ezt mi is gyermekemmel együtt, ugyancsak eszembe jutott a zsoltár írónak elfelejthetetlen szavai: "Áldjad énlelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményeiről".

Mrs. M. Pitányi, Guelph,
Ont., Canada.

Mi is örvendünk az özvegy édesanyával együtt fiának sikerén és értékes tapasztalatain, s kívánunk sok áldást Dr. Pitányi Zoltán orvosi munkájára és kívánunk egészséget a mellette hittel kitartó édesanyjára.

Dr. Pitányi a West Virginiai, Wheeling városának egyik kórházában végzi orvosi teendőit.

—Szerk.

BODNÁR A. LAJOS

MAGYAR TEMETKEZŐ INTÉZETE

készen áll éjjel és nappal
a magyarság szolgálatára!

Telefon: MELrose 3075-3076
3929 Lorain Ave. Cleveland, O.

Köszönetnyilvánítás

A szép és népes konvenció utáni napokban vissza-visszatérek gondolataim száryain az eseményekre s főleg a nők gyűlésére gondolok, mert minket asszonyokat inkább az érdekelt s szívem megtelik Isten iránti hálával azért a sok jóért, amit ott élveztünk. De hálás vagyok nővéreimnek is, akik valami keveset is végeztek a konferencia sikereiért.

Képeztetemben egy szép virágos kertben járok, ahol különféle virágok nyílnak. Rózsza, szebbnél is szebb. Liliom mindenféle színben. Muskáti, piros, rózsaszín és fehér. Gyöngyvirág, ibolya, stb. Nem csak képzeletben, hanem valóságban szeretnék egy ilyen virágos kertből csokrokat csinálni s szívem hálájából minden egyes nőnek a mellére tűzni azért a szíves kooperálásért, amellyel gyűlésünkön közremunkálkodtak.

A legnagyobb csokrot persze Petre Gáborné nővérünknek adnám, aki feladatait hűségesen teljesítette konferenciánk sikeréért. Ez nem kis dolog volt részére. Mennyi levél, mennyi telefonhívás, mennyi aggodalomban volt része nővérünknek azért, hogy mi Clevelandban jól érezzük magunkat és gyűlésünk áldásos legyen.

A mellettem levő tisztviselők mellére pedig szintén egy virágcsokrot, amelyben inkább "American Beauty" rózsák lennének. melyeknek színe erőt jelent. Puha bársonyos levelei pedig tapintatosságot. Illata, kedvességet. Ilyen tulajdonságok árásszák el a gyűlekezeteinkben lévő Nőegyesületek tagjait.

A Fulton Road-i gyülekezet asszonyainak átnyújtának egy-egy kardvirágból kötött csokrot, melynek hosszú zöldelő erős szárai vannak s úgy néznek ki, mintha művészkezek alkották volna. Valóban ilyen erős virágszálak vagytok a ti gyűlekezeteitekben, kik fáradtságokkal kellemessé tettétek ottlétünket, nem csak a szíves vendéglátással, hanem azzal a nagyszerű vacsorával, ebéddel is, amit nagyon ügyesen elkészítettetek és fölszolgáltatok a konvenció részére. Fogadjátok az összes nők nevében a legőszintébb köszönetemet. Kívánjuk, hogy a jó Isten adjon néktek sok erőt, egészséget és még több munkavágyat.

Végre, szakítanék egy-egy virágszálat a szereplők és előadók részére is, akik készséggel áldásosan előadtak a női konferencián. Kérdezem önmagamtól: Mit tehettem volna én az előadók nélkül? Ugye nem sokat.

A virágos kertben levő sokféle virág jelképezi a sokféleirányú áldásos előadásokat, melyek által magunkba szívtuk a lelki illatot. Az Ur Jézus életünkben a nagy kertész, aki minden virágot és illatot ismer. Ő az, aki lehallgat mindnyájunkhoz. Lelkének csodás mosolyával és szeretetével öntözget s beszél hozzánk, hogy növekedhessünk és munkálkodhassunk. OH MILY

(Folytatás a 6-ik oldalon)

JELENTÉS ARGENTINAI MUNKÁNKRÓL

1955 JUNIUSTÓL 1956 MÁJUSÁIG.
Az Amerikai Magyar Baptista
Konvencióhoz.

Kedves Elnök Testvér, Konvenció
Tisztikara, Prédikátor és Delegátus
Testvérek-

Jeremiás próféta ezen szavaival
vezetem be mostani jelentésemet:

“Jó várni és csendességben lenni . . .”
Jer. Sir. 3:26, a.

Akkor mondta Jeremiás próféta ezeket, amikor romokban hevert a próféták gyilkosainak büszke városa, amelynek életben maradt népét fogságra vitte a győzelmes ellenség. Jeremiás szemei a szabadulást látták akkor, amikor kortársai közül sokan, minden reményüket elvesztették, de ezt nem emberektől, hanem a Jehova Istentől várta. Szinte érezni lehet szavaiból azt, hogy tovább nincs embernek tennivalója. Most már bizza magát a halandó a Halhatatlanra és várjon, mert: “Jó várni — mondja — és csendességben lenni.”

Gyakran kényszerítik az embert az élet körülményei arra, hogy . . . várjon. Vár is, de nem azért, mert “jó,” hanem mert nem tehet mást. De aztán, hogy csendességben marad-e, azt már lehetne vitatni, mert: zugolódva, idegesen, csüggedten és reményvesztéssel vár az ember addig, amíg Isten malma garatján keresztül, a kövek közé kerülnek a célkitűzés gabonaszemei.

Nem lehet tagadni, — ez az áradat, minket is magával ragadott. Vártunk s bár imádkozó lélekkel, de sokszor méltatlankodva és csüggedve. Felmentünk mi a Miczár hegyére ést kiáltottuk: “Miért csüggedsz el én lelkem és nyugtalankodol énbennem?!” — de amikor lejöve, a hegy lábainál voltunk és hol mellünknek, hol hátunknak szegeztek a kérdést: “Hol van az ő Istenük? — Csak várják, hogy leszálljon az égből s elintézzé ügyüket . . .”

Ilyenkor ismét kiűjtött belőlünk az emberi gyarlóság és a megadás helyett a nyugtalanság emelkedett fel bennünk, sokszor oly magasra, hogy most magunktól szégyeljük magunkat és csendesen mondjuk: . . . mégis csak jó elfogadni a próféta ta-

nácsát: “Jó várni és csendességben lenni.”

De ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán tétlenségben kell várni, hanem legalább imádkozni kell annak eredményiért, amire várunk. Mi is imádkoztunk és közben dolgoztunk is.

A rendes istentiszteleti munkán és a bibliaórákon kívül:

62-szer látogattam egyedül,
52-szer a feleségemmel,
25 lelkészi találkozón voltam jelen,
8-szor pásztorgyűlésen vettem részt,
7-szer látogattam más testvérekkel,
38-szor tárgyaltam az épület-ügyben egyedül,
5-ször Shaffer diakónus testvérrel,
53-szor vendéget fogadtunk,
33 esetben jártam mások ügyében,
11-szer kórházban látogattam,
4-szer prédikáltam más gyülekezetben,
3-szor temetésen voltam,
2-szer nyomorékok intézetében,
5-ször adtuk ki a lapot, a Délihirnőket,
17 magyar Bibliát adtunk el,
1-et pedig spanyolt,
8 Bibliát és 3 Újtestamentomot, Jugoszláviába küldtünk, ajándékba,
2-szer végeztem gyermekfelajánlást,
1 református ünnepélyen vettem részt,
2-szer az általános protestáns gyűlésen vettem részt,
155 kiló ruhát küldtünk Jugoszláviába, egy itteni gyülekezet segítségével,
3 esetben pedig: orvosságot.

Ez az esztendő nagyon zavaros volt. Bár politikai téren, történt sok minden s ha nem is volt bántódásunk, de sok nyugtalanságot okozott.

1955. jun. 16-án, éppen egy családnál voltam látogatóban, amikor jelentették a forradalom kitörését, — ami olyan forgalmi rendzavart okozott azonnal, hogy időbe került a hazaérkezés. Gondolom, nem fontos, hogy arról az izgalomról írjak, amely engem az uccán, a családot pedig otthon kerítette hatalmába. Az utcák tömve voltak néppel s mindenki kérdőleg nézett a másikra és elsápadt egy-egy bombarobbanás hallatára. A kormányházat csak 20-án lehetett megközelíteni, amely kicsit rosszul nézett ki. Még . . . mindig reperálják.

Julius 24-én nagyon áldásos istentiszteletünk volt, ami azért emelkedik ki a többi közül, mert a felszólí-

tásra, ketten jelentkeztek Jézus követésére.

Látszat szerint, az ország helyzete is rendbejött és mi közös evangelizálást készítettünk elő. Igaz, hogy közben, az akkori kormányelnök, — aug. 31-én lemondott, de a nép követelésére, estére visszavonta a lemondását és mi, az említett evangelizálást, szept. 15-én megkezdtük, de — csak az első este tudtuk megtartani, mert a helyzet annyira komoly volt, hogy nemcsak az összejövetelek lettek megtiltva, hanem az ostromállapotot is kihírdették. A forradalomról nem szükség irnom, mert tud erről mindenki mindent, — a testvérek is. Szomorú ez esetben az, hogy ami akkor kezdődött, még esorok íráskor nincs bevégezve. Ezt is tudják a testvérek!

Nov. 13-án gyülekezetünk, — hivatalos — fennállásának második évfordulóját ünnepeltük boldog érzéssel, amely boldogságunk akkor érte el tetőpontját, mikor ismét ketten jelentkeztek annak a Jézusnak követésére, akit mint “Megfeszítettet” prédikáltunk, aki nélkül üdvöz jutni lehetetlen.

December 9-ike nagyon szomorú nap volt részünkre. Erre a napra volt kitűzve az épület átíratása. Meg is jelentünk a közjegyzői hivatalban; tőlünk 3-an, a másik oldalról 6-an és még 3 hitelező. Két órán át tárgyaltunk és érveltünk, végül . . . nem történt meg az átírás, mivel a lakás nem volt üres. Három hónapot kértek még s kettőt adtunk nekik, de — olyan leverten és remény nélkül mentem haza, mivel maga a közjegyző is azt mondta, — azok távoztása után, — “Molnár ur, ez az épület soha nem lesz a maguké.”

Napokon és éjjeleken át nem volt nyugalmam. Imádkoztam sokat, de hitem nagyon kevés volt. De ezt nem árulhattam el. Ellenkezőleg. Kifelé mülleri hitet színleltem, de lelkemben Pétert tartottam átölelve és vele együtt kezdtem merülni. Mondta is a Mester, miután kösziklára emelt: “Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” A két hónap halasztásból pontosan négy lett, de — sokak csodálkozására, — hatalmát megmutatta Jézus.

Harmat volt részünkre a:

december 11-iki esemény. Négy lélek tett vallást a Megváltóról, akik sok szemtanu jelenlétében lettek aláírva. Erről, annak idején, be is számoltam.

1956 ápr. 9-ig, nem történt fontosabb esemény. Talán azt említhetem meg, hogy csüggettségemben elindultam épületet keresni; vagy a feleségem, vagy Shaffer diakónus testvér volt velem. Találtunk több épületet, de arról is meggyőződünk, hogy jobb helyen és alkalmasabb épületet, még egyszer annyiért sem találunk, mint amennyiért ezt megvettük.

Ismét ostrom alá vettük ennek a tulajdonosát, vagy inkább a tulajdonos nővérét és mivel azt is megtudtuk, hogy nem kegyelemből lakik az épületben, hanem lakbért fizet, — és a lakókat itt erős törvény védi, — kénytelenek voltunk formális alkudozásba kezdeni vele. Végül sikerült a megegyezés és egy hét alatt kiürült a lakás.

Április 9-én délelőtt beköltöztünk az épületbe s délután 5 órakor átirtuk és kifizettük. Annyira nagy volt örömünk és csodálkozásunk, hogy még napok múlva is kérdeztük egymástól: "Igaz ez, hogy mi itt vagyunk?" A közjegyző gratulált s azt mondta: "Molnár ur, ezt csak Isten tehette meg és maga által. Van nékem még egypár ilyen ügyem s szinte szeretném magát megkérni, hogy intézze el azokat is. Nekem ennek a sikeréhez — semmi reményem nem volt."

Mindjárt neki kezdtünk és a legalkalmasabb szobát berendeztük istentisztelet tartási célra. Boldogan néztük, amikor készen volt. 52 szék, egy asztal és a mi zongoránkat tettük be, amíg Harmóniumhoz segít bennünket az Ur. Azt itten jobban kedvelik, vagy akik tehetik, Orgonát vesznek. Az asztal fölött két egyméter hosszú és félméter széles táblán, egyiken magyar, másikon spanyol felírással ékeskedik ez a megcáfolatlan igazság: "I S T E N S Z E R E T E T."

Ápr. 15-én még ott gyülekeztünk össze, ahol annak előtte tartottuk istentiszteleteinket. — Meghívtuk a gyülekezet pásztorát, aki meleg szavakban fejezte ki jókívánságát és ugy bocsájtott el bennünket. Gyüle-

kezetünk pedig emléktárgyat adott neki és feleségének.

Jókívánságát megköszönve, ájtottunk a sajátunkba. Nehéz volna az örömeinket leírni. Mindenkinnek a szemében örömkönny csillogott, amikor felzendült az első ének: "Óh, mily szép Istennek hajléka, hogy egyesül a szentelt nép . . ." Az alkalmi istentisztelet után, amelyet Shaffer diakónus testvér, spanyolnyelvű imája zárt be, — még sokáig maradtunk együtt terített asztalok körül szórakozva és azóta is nagyon boldogok vagyunk.

Köszönet nyilvánítás:

Köszönetet mondok mindenkinek előttem kedves Szövetségünknek és ennek keretei között dolgozó gyülekezeteknek és alakulatoknak, — amelyek anyagi támogatásaikkal tették lehetővé, hogy munkánkat végezzük ott, ahová megbízatásukból — eljöttünk. Köszönet azoknak, akik egyénileg is emlékülben tartottak bennünket és leveleikkel felkerestek. Tudom, hogy sokkal többen irtak levelet, mint amennyit megkaptunk s így határozottan vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy nem akartunk nekik választ írni. (De mostanra címet változtattunk és talán pontosabban megkapjuk a leveleket.)

Köszönjük diakónus testvéreinknek az E. Hirnököt és a B. Magyarázót és egyben fáradozását a kedves Schmatzné tv.-nőnek, aki továbbítja hozzánk.

Végtelenül pontos irányunkban: Kinda pénztárnok tv. is. Molnár titkárr tv. sem marad hátra velünk szembeni kötelességeit teljesíteni. Örültünk a Balla testvér hozzánk küldött leveleinek, Vér tv. kedves biztatásának és a sokat jelentő szavainak, csaknem minden levelében:

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

(Folytatás a 4-ik oldalról)

CSODÁS PRIVILÉGIUM, HOGY ISMERHETJÜK ÖT!

Hálás köszönetet mondok minden egyes nőnek, aki a legkevésbé is megtette a női konferencia sikeréért. Mindennekfelett mindenért az Uré legyen a hála és köszönet!

Kurtz Lajosné,
a női konferencia elnöknője.

"Mi még nem szüntünk meg a testvéreikért imádkozni." Szász testvér soha nem siet, amikor nekünk ír levelet. Időt szentel rá és ír mindenről. Nagyon értékeljük, mert minket érdekel is minden!

Istenünk áldja meg kedves mindnyájukat és tartsa meg egységben mőgöttünk, — hogy zavartalanul végezhesük munkánkat tovább.

Örökké Krisztusban:

—Molnár Antal
Av. Caseros 656
Buenos Aires R. Argentina

HA megtört az élet s nyomorult Lázárként,

Koldulva kell járnod uttalan uton, —

Istennel azért sohase szálj perbe,

Gondolj ilyenkor a nehéz, nagy keresztre,

S boldog lélsz, tudom!

K. L.

H I R E K

Berchtesgarden Németországban, ahol Hitler lakása volt 545 baptista katonai személynél és azoknak családtagjai tartottak egyhetes vallásos összejövetelt, melyen 5 napon át, június 25-29-ig egy baptista tábori lelkes vezetője mellett. Ezen a konferencián a déli baptisták képviseltették magukat. Eszembe jut Istennek szava ezzel kapcsolatosan: "Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok".

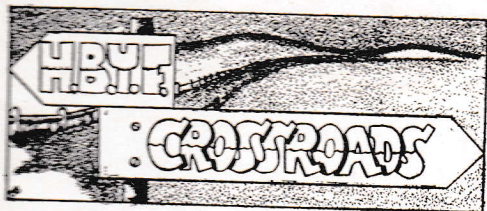
Atlanta Georgiából 13 baptista prédikátor megy Alaszkába a déli baptista missziós board képviselőjében, hogy ott egy egész héten keresztül munkálkodjanak s kiszélesítsék a misszió határait. Ezt a misszió földet a déli baptista szövetség tartja és támogatja. Imádkozunk Testvéreinkért és a munkáért.

Vakációznak. A legjobb tudomásommal, Rev. Molnár, Szövetségünk titkára és a bridgeporti gyülekezetünk lelkipásztora családjával együtt a konvenció után egy rövid vakációra ment Kanadába.

Petre Gábor lelkipásztor az elmúlt konvención házigazdájává pedig Bridgeporton gyermekeinél vakációzik feleségével, a konvenciói fáradozmai után. Kívánunk mindnyájuknak friss testi és lelki erőt az Úrtól.

MEGIGAZULÁSUNK . . .

MI, akik Jézus Krisztusban elhívtunk . . . nem magunk által igazulunk meg, sem a tudásunk, értelmünk, nem is a jószágunk vagy cselekedeteink által, amiket szívünk tisztaságában, vagy jószágában cselekedtünk, hanem . . . a Krisztusban való Hit által!

HUNGARIAN BAPTIST YOUTH FELLOWSHIP

President: Zolton J. FODOR, New Brunswick, N. J.; Vice President: James ORBAN, Cleveland, O.; Secretary: Barbara KURTZ, Passaic, N. J.; Treasurer: Richard STEG, Bridgeport, Conn. Adviser: Rev. Walter BIKACSÁN, New Brunswick, N. J.

The 37th Annual Hungarian Baptist Youth Convention was held at the Fulton Road Baptist Church in Cleveland, Ohio on July 14th last. Christ Exalted was our theme, taken from Colossians 3:1 and 2. We began with a hymn-song and devotions.

During our business meeting a number of things were acted upon. First of all, our Secretary, Miss Barbara Kurtz, read the minutes of the last meeting. Second, Richard Steg gave the Treasurer's Report after which he realized that we had come far short of our goal of raising \$500.00 for the Home Mission Campaign. A motion was made by James Orban to set aside one half of the collection money to augment this campaign. This was seconded and accepted by the convention. We also gave ample evidence of our determination to keep trying to get those churches to cooperate who have not yet done so. Remember you still have till the end of August to send your donations in to our treasurer. On August 31st this campaign will officially come to an end. Third, the convention voted to buy a suitable trophy which would be awarded to the youth group having the greatest attendance at each convention relative to active membership and distance travelled. We hope this will spur attendance at these youth meetings. Fourth, we announced that the Executive Committee had decided to grant a \$250.00 gift to one of our ministerial students. This person is the first one to receive help from our student fund. Fifth, a motion was made that we donate \$25.00

toward the expenses of publishing this paper which you are now reading. This was accepted by the Convention. Finally, we voted to put \$500.00 from our student fund into bonds to finance the Florida site for the old People's Home.

Following the business meeting we were privileged to hear a panel discussion on the topic "What the Future Holds For You." The panel members were Barbara Kurtz, Anita Petes, James Orban and Richard Steg. My comment on the discussion is quite favorable. Each talk was different and unique in its own right. Our afternoon speaker was the Rev. Albert Johnson, pastor of the Memorial Baptist Church of Akron, Ohio. He gave an inspiring talk on our convention theme. Our afternoon session was commenced with prayer.

Along about 4 o'clock we motored out to Memphis Park for some outdoor rest and recreation. Wieners were fried by our good friends, Frank Ferenczy and Alex Petes. Our thanks go to them as well as to Mr. & Mrs. James Orban who took care of the expenses for the occasion.

The evening program got underway with a band concert led by Lou Mayer. Other participants included Monte Phillips, Doug Hutchinson, Richard Steg, Ruth and Ester Molnar, Agnes Turk, Gizella Bikacsán and the Beres twins, Linda and Larry. Ernest Kish of Bridgeport, led the combined choirs in singing two favorite numbers.

Our evening speaker was Dr. Charles W. Lusher of Painesville, Ohio. This fine Christian man reminded me very much of Billy Graham, not only by his physical features but also by his message. His sermon was really uplifting as well as inspiring. I'm sure those of us who were privileged to hear this great servant of God can truly say that we had a great time in the Lord. The benediction was given by our advisor, Rev. Walter P. Bikacsán.

Now that another convention is history I want to say that those of us from east really got royal treatment in Cleveland. Thanks are in order here to those who worked hard to make this convention a suc-

cess; to Rev. Bikacsán for his expert advice, to Lou Mayer and his fine band, to Ernest Kish, Jim Orban, Alex Petes, Frank Ferenczy and finally to Rev. Gabriel Petre for his untiring efforts. To my other 3 officers I say thanks for your fine cooperation. Next year when we meet at Bridgeport I only hope that those fine people up there will give me the same cooperation I received from the Cleveland folks. Knowing many of them personally, I can say confidently that I'm sure they will. God bless each of you in your efforts to strengthen His work.

Zoltán J. Fodor, pres.

MISSZIÓ MEZŐKRŐL

LOS ANGELES, CALIF.

Bibliaiskola zárás.

A Los Angelesi Bibliaiskola tanulói, — mintegy ötvenkét (52) személy vizsgázott le június 14-én, 1956 évben. A meghatározó, szép ünnepélyen, gyülekezetünk — szintén képviselve volt mintegy 55-60 taggal, mivel prédikátorunk, Rev. Schmidt testvér is a vizsgázók között volt.

A díszes emelvényen a tanárok, az ügyes énekvezető nő, az esti gazdag műsor vezetője és a brillians tehetségű vendég-szónok foglaltak helyet. Ezt követte a gondosan összeállított program, amelyben néhány jólsikerült zeneszám is be volt illesztve s az ünnepély jegyeivel megérkezett résztvevők illő fegyelemmel és lelki élvezettel töltötték be az igazán felejthetetlen estét.

A lelkimunkások többféle válfaja talált képzett vezetőörfökre a vizsgázók között, akik a szent komolysággal választott pályán, Krisztus Országának kiépítésén, óhajtanak fáradozni. Schmidt testvér, mintegy tizenkettő-magával, komoly tanulási elismeréseként, a B. TH. Degreet nyerték.

Valami magasztos érzés és szívét öröndeztető látvány volt, mikor a vizsgázók, virágsokrot tartva, felvonultak az emelvényre és ott vették át a selyem szalaggal átkötött, díszes igazolványukat, amelyeket az Iskola Dékánja, mosollyal kísért kézfogással nyújtott át nekik.

Mi ezuton is kívánjuk Schmidt testvéreknek, hogy nemes törekvéseiben továbbra is az Ur Jézus legyen a vezére és oktatója. Ő tegye képessé és méltóvá, az egyedülálló, legdicsebb lelkimunka végzésére.

Dr. Kontz Emil Testvér

volt július 8-án este kitűnő szónokunk, aki k. neje társaságában, — befejezven vakációjukat, (és meglátogatva a nagy Dulity rokonságot) utban voltak michigani otthonuk felé. A bibliai ígétet mind-

két nyelven ő hirdette a Gyülekezet óhajára és épülésére. A kihangsúlyozott bibliai tanítás lebilincselte a szépszámu hallgatóságot. Az esti program kivételességéhez hozzájárult még Mátyás Testvérnő felemelő orgonajátéka; ugyszintén Mrs. Ruzsincký és énekestársának sikerült dűttje. Végül: az áldásos együttlétet . . . Schmidt testvér, imával zárta be.

Közli a Tudósító.

Felhívás Gyülekezeteink Pásztoraihoz

Szövetségünk jegyzője ezúttal kéri a lelkipásztorainkat, hogy haladéktalanul küldjék be címére a hazaköltözött Testvéreink neveit, hogy azok bekerüljenek a jegyzőkönyvünkbe. Az elmúlt konvanciói évben elhunyt Testvéreink neveit kérjük sürgősen beküldeni erre a címre: Mr. & Mrs. L. Kurtz, 252 Brook Ave., Passaic, N. J.

Menházi Nyugtázások

1956 június 1-től augusztus 1-ig.

Rev. & Mrs. M. Major, Campbell, O.	\$5.00
Fulton Rd., Cleveland, O.-i gyül.	\$15.00
Mrs. Anna Vasicza, (Fulton Rd.)	
Cleveland, O. — a Menház Floridába való költözésére	\$50.00
Lovas György és neje, Cleveland, Ohio	\$10.00
Miss Mária Merreisz, Youngstown, Ohio	\$3.00
Mrs. Lydia Mongó, Granite City, Illinois	\$1000.00
Agárdy Pál, Shaker Sq.) Cleveland, O.	\$10.00
Gyülekezet, Buffalo, N. Y.	\$10.00
Mrs. Alice Yuhász, Mansfield, Conn.	\$5.00
Keleti Női Konferencia (Mrs. A. Messner ált.)	\$15.00
Nőegylet, Homestead, Pa.	\$10.00
Gyülekezet, Homestead, Pa.	\$10.00
Bartha Andrásné, Homestead, Pa.	\$5.00
Gyülekezet, Buffalo, N. Y.	\$10.00
Dudich Pál és n., Wallingford, Conn.	\$5.00
Vargó Kálmán és n., Baldwin Park, Calif.	\$5.00

Összesen: \$1,168.00

Árvaügyi Nyugtázások

Keleti Női Konferencia — Mrs. A. Messner ált.	\$10.00
Bartha Andrásné — Homestead, Pa.	\$5.00
Dudich Pál és n. — Wallingford, Conn.	\$5.00

Összesen: \$20.00

A fenti összegek javarésze a konvención jött be s ezekben benne foglaltatik

minden adakozás május 31-ike óta. Menházunk s árváink nevében hálás köszönetünket szögezzük itt le minden egyes adakozóval szemben. Ugyanakkor legyen szabad mondanunk, hogy a Menház kiadásai a nyári hónapokban éppen úgy megvannak, mint Karácsony körül s így szeretettel kérjük lapunk olvasóit, ne feledkezünk el ezen nemes intézmény rendszeres támogatásáról. Többször kértük már gyülekezeteinket, hogy vegyék be Menházunkat gyülekezetük havi Budget-jába, amint a buffaloi gyülekezet tette. Ki lesz a következő egyén, vagy melyik gyülekezet? Ne csak Karácsonykor, hanem havonta segítségük Otthonunkat.

Testvéri üdvözléssel,

Balla B. György

.. Aggmenházi és Árvaügyi Pénztáros ..
225 E. 80th St., ..New York 28, N. Y.

A GYUJTOGATÓ FIA

Irta: CSOPJÁK Attila

XIII.

(33-ik folytatás)

— Mivel érdemelttem ezt tőled?
— Hiszen ez felebaráti kötelesség.
— Több vagy te nekem felebarát-nál, de hálás is leszek irántad ezért s amint eddig hordtalak gondolataimban, úgy ezentúl is szívembe zárom kedves lelkedet. Ugy töprengtem, hogy senkim sincs e világon s ime látom, milyen balga valék.

— Ha két embered van, ez elég.
— Mert e kettő nekem több valamennyinél. És kicsoda e kettő?

— Hát a jó Áron bácsi.
— Ő az egyik, a másik meg te vagy. Oh Boriska, azért mégsem kellett volna éreztetned velem jószágodat. No de áldjon meg érte az Isten.

Boriska érezte e szavak jelentőségét és édes keservét, azért lesüté szempilláit, hogy ne olvashasson többet lelkéből a legény, pedig hát kellett is annak többet olvasnia, mikor ugyis kitalált mindent.

— Gyógyulj meg hamar, Pista, — mondá egy fél pernyi csönd után a leány s azután gyorsan távozott és visszasietett a kocsihoz.

Arca lángolt, szíve vert, szemei nyugtalanul ugrándoztak. Jaj mit miveltem most én, jaj, nem merek édesapámra tekinteni.

*

Pistának elméje meghasonlott a szívével. Elméje intette higgadtság-

ra, lemondásra, türelemre. Vigyázz magadra, félre ne magyarázd a leány jószágát, hiszen tudod, hogy Szalánczy Lajossal jegyet váltott, azért magad javára ne értelmezd látogatását, mert szerető emberszív és szerető szerelmesszív közt nagy a különbség. Vagy-e te olyan legény, akin egy leány a szemét feledje — Van-e jó hied, becsületed, deli alakod? Ugy-e nincs. A börtönfalak, apád emléke, elzárt életed tanuskodnak, hogy csalogod magad.

Ezt mondá neki az ész. Szíve pedig ellenkezően kínálgatta reménnyel, boldogsággal:

— Miért vonzódnék hozzád, ha nem tiszta szerelemből? Hogy éppen téged választ, ez az ő dolga, keble rokon a tieddel, hozzád hajtja őt egy titkos hatalom.

S míg e kettő egymás ellenébe versenyre kelt, a betegség rohamosan apadt.

(Folyt. köv.)

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI:

AZ AMB. SZÖVETSÉG

pénztárnoka:

Rev. ALEXANDER KINDA
1041 Belvoir Avenue,
Dayton 9, Ohio

MENHÁZ ÉS ÁRVAÜGYI

pénztárnok:

REV. GEORGE BALLA
225 East 80th Str.
New York 28, N. Y.

IRODALMI PÉNZTÁRNOK:

JOHN SZÁSZ,
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5, Ohio

NŐI SZÖV. PÉNZTÁRNOK:

Mrs. Mary K. STÉG
69-53 — 150th St.
Flushing, L. I. — N. Y.

AZ IFJUSÁGI SZÖVETSÉG

pénztárosa:

RICHARD STEG
6953 — 150th St.,
Long Island, N. Y.

A VAS. ISK. SZÖVETSÉG

pénztárosa:

Miss Katharine SZAKACS
441 Madeline Ave.,
Garfield, N. J.